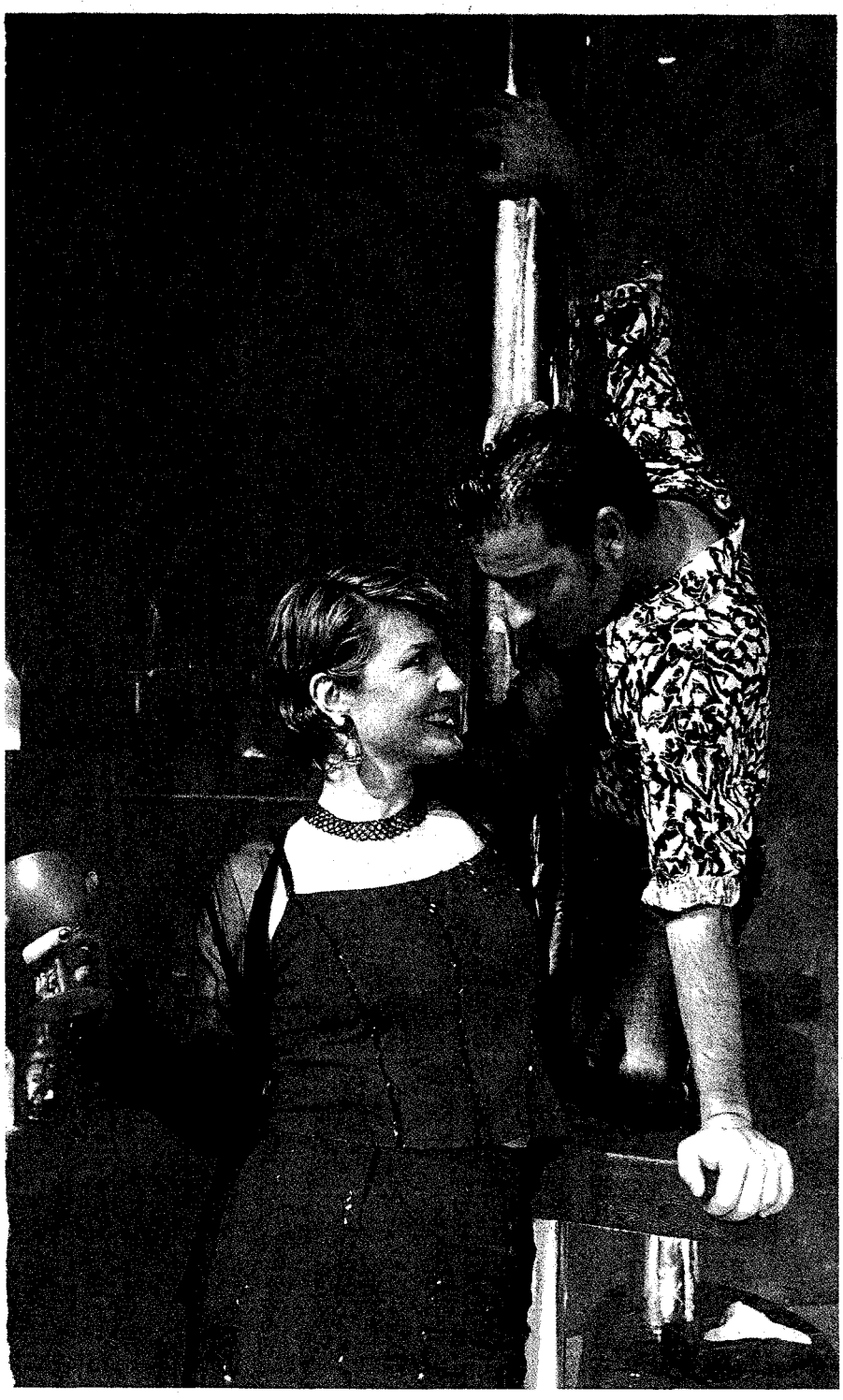

Κατιάνα Μπαλανίκα - Βασίλης Χαραλαμπόπουλος: πρωταγωνιστές σε ένα πάρτυ γεμάτο νοσταλγικό κιτς και ερωτισμό, που ωστόσο δεν «απογειώνεται»

Παράνοια μετά συνταγής

Το θέατρο Διάνα είναι κατάμεστο. Η πικρή κωμωδία του Λι Χολ *Μαγειρεύοντας με τον Έλβις*, αν και έχει διαφημιστεί ως απευθυνόμενη στη νεολαία, συγκεντρώνει όλες τις ηλικίες. Ο κόσμος ήρθε να διασκεδάσει και διασκεδάζει ηχηρά – ακόμη και με τα πιο κακόγουστα αστεία ή με την αποθέωση του κιτς, όταν, για παράδειγμα, στο φινάλε, οι ηθοποιοί ραίνουν το κοινό με προφυλακτικά.

Η επικοινωνία με τη σκηνή είναι εντυπωσιακή – από την πλατεία εκτοξεύονται μέχρι και καλαμπούρια. Το εμπορικό θέατρο μπορεί να καυχηθεί για μια έξυπνη παράσταση με εισπρακτική επιτυχία (μη νομίζετε ότι αυτά συμβαίνουν συχνά στις μέρες μας).

Ωστόσο, τι φταίει αλήθεια και το θέαμα δεν απογειώνεται; Σίγουρα δεν είναι υπεύθυνος ο σκηνοθέτης Γιάννης Κακλέας, που έκανε ό,τι καλύτερο μπορούσε για να του δώσει χυμούς, ξέφρενο κέφι και μια αίσθηση τρέλας.

Όμως, αφ' ενός ο ρυθμός χάνεται, αφού οι ηθοποιοί, παίζοντας με το κοινό και κατ' επέκταση περιμένοντας την αντίδρασή του, αναχαιτίζουν κάθε τόσο τη ροή της παράστασης, και αφ' ετέρου το καυτό χιούμορ του έργου υποβιβάζεται σε μια σειρά χοντροκομμένων αστείων που οφείλονται στην εκλαϊκευμένη μετάφραση των Μαριλένας Παναγιωτοπούλου - Ελένης Ράντου.

Η ίδια η Ελένη Ράντου, ωστόσο, στο ρόλο της ανέραστης, βουλιμικής κόρης, επιτυγχάνει τη διπολική ισορροπία τού χαρακτήρα που χτίζει. Διαχειρίζεται με ευαισθησία τις μελαγχολικές στιγμές, ενώ ταυτόχρονα επιδεικνύει το διαβολεμένο της κωμικό ταλέντο.

Γύρω από το ρόλο της ο συγγραφέας οικοδομεί ένα πλέγμα οικογενειακών σχέσεων. Ο πατέρας (Αντώνης Λουδάρος), καθηλωμένος σε αναπηρικό καροτσάκι μετά από τροχαίο δυστύχημα, δεν επικοινωνεί, κάθε τόσο όμως «ζωντανεύει» θεωρώντας ότι είναι η μετεμψύχωση του Έλβις Πρίσλεϊ. Η μαμά (Κατιάνα Μπαλανίκα) ξεχειλίζει από ερωτισμό και «σπιτώνει» όποιον βρει μπροστά της. Στην προκειμένη περίπτωση, αντικείμενο του πόθου της είναι ο ανεγκέφαλος Στιούαρτ (Βασίλης Χαραλαμπόπουλος).

Ο Αντώνης Λουδάρος αποδεικνύεται καλός σόουμαν, ενώ η εκκωφαντική όσο και νοσταλγική μουσική τού Έλβις (Ιάκωβος Δρόσος) και τα εσκεμμένα υπερ-κιτς σκηνικά (Χριστίνα Κωστέα) συνεισφέρουν στη σύνθεση μιας «παρανοϊκής» ατμόσφαιρας.